

DE O D U C E
 M E D I T A T I O S . E V A N G E L I I
 D O M I N I C Æ
Q U A D R A G E S I M Æ

S E U

L Ä T A R E

Additis S. Patrum dictis, Quæstio-

numq; aliquot decisione, ad ubiorem textus, cùm opus est,
 explicationem, & Heterodoxorum refutationem.

Q U A M

In Regia Aboënsi Academia.

P R A E S I D E

D N . A E S C H I L L O P E T R A E O
 S. S. Theol. Doct. Profess. & Civitatis ejusdem Pastore.

Examini subiicit, in Auditorio Majori, horis solitis

Ad diem Augusti 2. Anni 1650.

J O N A S L A U R E N T II H I R U D I U S
 W E S T M A N N U S.

(A)

Cyrill. Lib. 3. In Ioh.

Magnitudine & pulchritudine creaturarum creator Deus cognoscitur, sic à signis Deitatis
 potestas certius percipitur, & sequentium fides Jure Laudatur.

(B)

Hieronimus in 14. Math.

Audi Marcion, audi Manichæ, quinq; panes & duos pisces ad se afferri iubet Jesus,
 ut eos sanctificet atq; multiplicet..

A B O Æ.

Excudebat Petrus Wald/ Acad. Typogr. Anno 1650.

Singulari virtute & prudentia
Ampliss: Spectatis: & desideratis: Viris

DN. ISACO ZACHARIAE Palma
qvisit S.R. M. tis naval circiter Aboam inspectori at-
tentissimo.

DN. PETRO ANDREÆ in
Toljnn. dōß Baronat° Rūmīthoënsis, prætori prudentiſ.

DN. MICHAELI NÆGHEGENGALE
Civitatis Aboënsis Organistæ solertissimo.

DN. BARTOLLO COOLLAND:
Regio veredario Civitatis Aboënsis accuratissimo.
DN. CAROLO THOMÆ REEKMAN
Generosissimæ Dn. Joannis Kurl Apologistæ dex-
terrissimo.

DN. SAMUEL LIJULVICHIO Vectigali-
um minorum Logistæ laudatissimo.

Dñis, Mecenatibus, promoteribus, fautorib. & bene-
factoribus meis, singulari animi observantii ho-
norandi hanc meditationem Sacram perofficiose
offert & dicat.

JONAS L. HIRUDIUS Westm.
Reipondens.

D O M I N I C A

QUADRAGESIMÆ.

S E U
L Ä T A R E.

In Sancte & Summe Laudande Trinitatis, Patris, filii,
& Spiritus Sancti Nomine.

Et ait Moses ad Dominum: Sexcenta millia peditum
hujus populi sunt: Et tu dicas, dabo eis esum carnium
mense integro. Nunquid oviū & boū multitudo cædetur,
vel omnes pisces maris in unū congregabūtur ut eos sati-
er? Cui respondit Dominus nūquid manus Domini invalida
est: iam nunc videbis, utrum meus sermo opere compleatur
Num 11. 21. 22. 23. In quibus verbis Moses colloquium
quoddam describit inter Deum & se quomodo & unde
carnes comparandæ essent; pro populo Israelitico, quas
avidè desiderabant. Cum v. Deus dixisset se daturum car-
nes, non uno die, neq; duobus vel quinq; aut decem neq;
viginti quidem, sed usq; ad mensem, respondit Moses
dicens Sexcenta millia peditum hujus populi sunt, & tu di-
cis dabo eis esum carnium mense integro, nunquid ovi-
um & boum multitudo cædetur; vel omnes pisces maris
in unum congregabuntur ut eos satient? Cui respondit
Dominus, numquid manus Domini invalida est, iam nunc
videbis, utrum meus sermo opere compleatur. Et hoc
colloquio percipimus humanam infirmitatem & diffide-
tiam de divina potentia, & quomodo stulte cogite. Ego
esse impossibile, id quod nobis est in posibile. Ego
conatur resistere, & eius consilium & prepositum in pro-
bare

re. Percipimus etiam ex hoc colloquio, Dei constantiam
in suo proposito & quod manus ejus non sit invalida ad
faciendum quidquid vult, ut non opus sit ei propositum
suum mutare, sed gloriose perficit, quod instituit. De
hoc etiam audiemus pluribus in hodierno Evangelio.

Oremus etiam Deum, ut hodiernum Evangelium ita medi-
tari queamus, ut cedat in nominis divini gloriam, nobis in
augmentum & incrementum doctrina, & bonorum operum, in
spem & fiduciam, & tandem in aeternam beatitudinem: Dica-
mus igitur. Pater noster &c.

EVANG. Joh. 6:1. ad 16.

Post hec abiit Jesus trans mare Galilaeæ, quod est Ty-
beriadis. Et sequebatur eum multitudo magna,
quia videbant signa, quæ faciebat super his qui infirma-
bantur. Subiit ergo in montem Jesus, & ibi sedebat cum
discipulis suis. Erat autem proximum pascha, dies fe-
stus iudeorum. Cum sublevasset ergo oculos Jesus,
& vidisset quod multitudo maxima venit ad eum dicit
ad Philippum: Vnde ememus panes ut manducent hi?
Hoc autem dicebat, tentans eum: Ipse enim sciebat,
quid esset facturus. Respondit ei Philippus: Duecen-
torum denariorum panes non sufficiunt eis, ut unus-
quisque modicum quid accipiat. Dicit ei unus ex disci-
pulis ejus, Andreas, frater Simonis petri: Ifsi puer u-
nus hic qui habet quinq[ue] panes hordeaceos, & duos pi-
ses: Sed haec quid sunt inter tantis? Dixit ergo Je-
sus: Facite homines discubere. Erat autem
gramen

gramen multum in Loco. Discubuerunt ergo vires
numero quasi quinqu milia. Accepit ergo Jesus pa-
nes & cum gratias egisset distribuit discipulis, discipu-
li autem discumbentibus: Similiter & ex piseibus,
quantum solebat; ut autem impleti sunt, dixit discipu-
lis suis: Colligite quae superaverunt, fragmenta, ne
pereant, collegerunt ergo, & impleverunt duodecim
cophinos vestimentorum ex quinqu panibus hordeaceis;
& duobus piseibus, quae superfuerunt his, qui manducar-
erunt. Illi ergo homines, cum vidissent quod Jesus
fecerat signum dicebant: Ille hic est verè propheta
qui venturus est in mundum. Jesus ergo cum cognos-
sisset, quod venturi essent, ut raperent eum; & face-
rent eum regem, fugit iterum in montem, ipse solus.

Commemorat Evangelista in recitato textu, quod Christus iverit trans mare Galilææ, & multam turbam ha-
buerit in comitatu, propterea quod gestiebant videre sig-
na ejus quæ faciebat super ægrotis. Deinde refert Evangeli-
sta quod consultationem instituerit cum discipulo
suo Philippo, quomodo cibanda eslet hæc turba in de-
to illo loco in quo erant constituti. Hanc autem consul-
tationem instituerat Christus solum ad tentandum philip-
pum, siquidem sciebat quid eslet facturus. Philippus ve-
rò pro impossibili habet, quod Christus de cibando popu-
lo Locutus erat, panes etiam ducentorum denariorum
non sufficere dicit, ut quilibet pusillum solummodo accipie-
ret. Mox quoque; Andreas eandem cum Philippo fovens
sententiam de panibus quinqu; hordeaceis & duobus pi-

scibus qui in promptu erant, sic disserit. Sed quid hoc
inter tam multos? Christus autem nihil moratus eo-
rum dissensionem & nimis accuratam suppurationem,
miraculose prorsus totam illam multitudinem, satiat
quinque illis panibus & duobus piseibus, ita quidem libera-
liter, ut superfuerunt omnibus saturatis duodecim cophi-
ni fragmentorum, quo illustri miraculo populus ita com-
motus est ut ipsi pro Messia habere cæperit & regē facere
voluerit, quem tamen honorem Christus ut declinaret
discessit ab eis. Juxta secundum articulum confirmatur
fides nostra de divinitate Christi. Monemur h̄ic etiam in
hoc Evangelio juxta tertium decalogi præceptum audire
verbum Dei Sedulò, primum igitur quaerendum regnum
Dei, sic cætera adiiciantur nobis.

P A R T E S.

1. *De hospitum Christi moribus seu virtutibus.*

2. *Quomodo Christus excipit & tractat suos
hospites.*

Atq; hæ sunt istæ partes, quas hæc vice breviter & sim-
pliciter tractare constituimus: Omnipotens & aeternus
Deus, Pater noster, cœlestis dilectissimus, nobis omnibus benedi-
ctus, cunctaq; utiliter & fructuose cedere faciat.

P A R S P R I M A

In qua meditamur:

I. *Hospites Christi, & eorum dili-*
gentiam sequendi Christum. Nam secuti sunt eum &
delectati sunt tum ejus doctrina & egregijs concionibus.

tum

tum stupendis factis, præsertim super ægrotis, Ideoq;
noni grave & molestum ducebant sequi eum quo unq;
sele reciperet, sive pedestri itinere sive navigio, rem do-
mesticam minoris fecerunt, quam Christi conciones &
miracula.

L. C. Studium & diligentia audiendi verbum Dei
ex hac turba dilecenda est. Regnum Dei & iustitia ejus
quærenda quam diligentissime & ante omnia Dei gloria
unice quærere debemus, requirit autem illa ut verbum
Dei summo studio audiamus, neglectus enim verbi Dei
redundat in ipsum Detum, sive, h[ic] in Dei blasphemiam &
dedecus. Quare etiam Christus dicit: Si quis diligit me
sermonem meum servabit & pater meus diligit eum, ve-
niemus ad eum & mansionem apud eum faciemus Joh.
14. 23. Per sedulum verbi Dei auditum & vitam juxta il-
lud institutam nomine Dei Sanctificatur, quod in prima
petitione orationis domini a petimus. Beati, inquit Chro-
stus, qui audierunt verbam Dei & custodiunt illud. Luc.
11. Beati immaculati in via: qui ambulant in lege Domi-
ni. Beati qui scrutantur testimonia ejus: in toto corde
exquintunt eum. Non enim qui operantur iniquitatem,
in vijs e[st]us ambulaverunt. Tu mandasti mandata tua
custodi nisi utinam dirigantur via mea ad custodien-
das iustificationes tuas. Tunc non confundar, cum per
spexero in omnibus mandatis tuis. Ps. 119. 1. seq. Le-
tatus sum in his quæ dicta sunt mihi: In domum Domini
ibimus. Stantes erant pedes nostri in atrij tuis Jerusalēm.
Jerusalē quæ ædificatur ut civitas, cujus participatio ejus in
id ipsum. Ps. 122. 1. seq. Beatus vir, qui non abiit in consi-
lio impiorum, &c. Sed in Lege Domini voluntas ejus
& in lege ejus meditabitur die ac nocte. Et erit tanquam
lignum

Agnum, quod plantatum est secus decursus aquarum,
quod fructum suum dabit in tempore suo. Et folium
eius non defluet, & omnia quæcunq; faciet prosperabun-
tur. Ps. 1. Itaq; mi fili, dicit Salomon, ne oblitis caris
Legis meæ, & præcepta mea cor tuum custodiat. Pro-
verb. 3. 1. Ubi simul moniti sint omnes seduli verbi Dei
auditores, ut juxta illud Jacob. 1. Sint factores verbi, non
auditores tantum, fallentes semetipsos, ut faciant quæ
Christus præcepit, & sicerunt amici Christi Joh. 15. Et
hinc Maria ipsius Christi testimonio dicitur elegisse
optimam partem, quæ non auferetur ab ea, in hoc quod
verba Christi ad pedes ejus sedens diligenter audiverit L.
10. 38. seqq. Sed mira est jam paucitas hominum, qui
propter verbum discendum, & regnum Dei qua rendum
suos pastores in templo, in medijs suis pagis & civitatibus
prope, ædes suas sita, sequantur. Et cum veniunt in
templum, aut stant tanquam statuæ, nihil discentes, aut
inter se confabulantur, aut cogitationes alibi sunt, dum
habetur concio, aut mox rursum e templo abeunt; &
cum non studio dicendi verbi Dei accedunt conciones,
sed tanquam ex coniunctudine quadam, nihil discent, ne-
q; meliores imo pleriq; deteriores inde domum discedunt
tantum abest, ut propter regnum & verbum Dei in deser-
tum procul abire, famem, miserias, & pericula, & jactu-
ram rerum domesticarum, sui quæstus & commodi, face-
re & pati velint, securi hos auditores Christi quinque
mille viros prætermulieres ac pueros, quorum haud du-
biè major numerus fuit, fecisse videmus. Quia igitur
tantum hoc tempore fastidium & contemptus verbi est,
ideo venient pænae, & venient postea majores, nisi pæni-
tentiam egerimus, quarrentes regnum Dei & justitiam
eius, discentes verbum, & ei obedientes.

II. Obedientiam hospitum.

Fecerunt hospites quod Christus per discipulos imperavit, jussit Christus ut discipuli facerent turbam discumbere, huic Christi mandato, dum discipuli Christi obsequuntur, turba se obedientem & obsequentem praebet, licet non viderent quicquam esculenti praे manibus esse, vel etiam parari, sed quod vident sic esse Christi mandatum discumbunt & fidem habent in Christum, quod quia sic vellet, potest ipsos cibare, neq; ignari erant illius divinæ potentiae quam viderunt etiam in infirmis & ægrotis. Si enim posset tam periculose decumbentibus sanitatem dare, leprosos mundare, mortuos quoq; excitare, utiq; posset etiam famelicis cibum dare.

L. C: Faciemus & nos quod jubemur, laboremus quisq; in nostra vocatione diligenter & sedulo, sectemur æquitatem & justitiam, & si non statim tam felix sequitur eventus, minimè tamen offendamur, expectanda hora ejus, si tardaverit Deus expectemus eum, & veniens venit, sperandum & seminandum, Deus dabit incrementum, colligamus in fasciculum Divinæ benevolentiae & potentiae argumenta ex varijs historijs, & ad nos appliceūs si hæc timentibus se omnia fecerit, quæ ad illorum non solum æternam Salutem sed etiam corporis incolumentem pertinerent, omnino etiam nobis faciet siquidem Deum timeamus. Et quotiescumq; promptuaria nostra non ita plena inspicimus in mentem revocanda hæc historia cibationis populi in deserto, quam parū panis in promptu fuerit quam multi hospites, quam multæ reliquæ superfluerint.

III. Populi modestiam. Con-

tentis fuerunt hi hospites assignato suo loco, non murmu-
rabant in vicem, de aliqua eminentia, sed simpliciter ac-
quięverunt voluntati se collocantium.

L. C. Hoc & nos imitemur, non affectemus vanos
honores. Redarguit Christus alibi homines eos qui pri-
mas sedes eligebant, & mox in primas sedes irruerant.
Luc. 14. Etdicit illis, potius eligendum esse locum infi-
mum & quod hæc modeitia gloriam habeat comitem
nam humiles Deus extollit, ambitios & vana gloria
tumidos de sede, etiam quam habent, detrudi, & sic co-
guntur sine tenuibus errare, cujus rei exempla quotidie
obvia sunt.

IV. Gratitudinem hospitum.

Cernitur illa in hoc quod retulerunt hoc convivium ad
Deum ipsum, & ipsius miraculum esse ajut, qm̄ ventur-
rus era in mundum h. e. veri Messia. Deinde voluerunt
etiam Christum regem facere, in quo licet errarent, non
tamea defuit bona voluntas ergo Christum.

L. C. Omnia gratitudo est extenda & servanda
nihil enim turpius in gratitudine, præterim in Deum,
non cognoscere ejus beneficia, illa alijs adscribere vel
ipsi Diabolo, ut fecerunt in iudæi, qui miraculum ejecisti
dæmonis ex homine diabolo adscribunt. Luc. 11. Filius
Dei cum in forma hominis hospes erat Abrahami, de it-
lis loquitur quæ maximè Abraham & coniugem ejus
ex his farare potuerunt quasi gratitudinis loco, hospiti pro-
mittendo Filium. Gen. 18. 10. Angeli in forma homi-
nis hospites Lothi existentes, Lothum & totam ejus do-

mum liberari ex violentis. Sed totū aru[m] mānib[us] &
proflus etiam ex ipso incendio eripuntur. Genet. 19.

SECUNDA PARS.

*In prima parte hospitium Christi mores vidimus, jam
in hac secundi parte Christum convivas tractantem
aspiciemus.*

In qua meditamur:

I. Christi bonitatem erga hos convivas. Patet illa ex inde, quod ipse sua sponte nullō p[ro]petente, nullo intercedente movetur ad cibandum hos famelicos convivas. Videt Christus quod alij non vide- runt, commedendi appetitum, eorum famem. Ex hoc patet singularis ejus bonitas, quando etiam dissidentibus duobus discipulis Philippo & Andreas nihilominus perseverat in bono suo proposito. Nec commovetur à proposito, quia Philippus dicit, ducentorum denario- rum panes non sufficiunt, ut quisq[ue] pusillum accipiat; Non moratur quod Andreas dicit; Est puer unus qui habet quinq[ue] panes hordeaceos, & duos pisces, sed quid h[ab]et inter tam multos. Sed jubet ut faciant homines discumbere, accipit illos panes, qui ad manus erant, be- nedicit eis, & distribui jubet. *Ubi* notandum, quod cum Evangelista testatur à Christo interrogatum esse Philippum, de emendis panibus, id factum esse, ut tenta- ret Christus Philippum, scilicet non tentatione deceptio- nis ad malum, quæ Sathanæ propriè competit; & non Deo, qui prout est summe bonus, ita neminem ad mā-

lum tentat. Jacob I. 13. sinit tamen id Deus non tard
sed prægnantes ob causas, prout id etiam ratione finis de
terminat. Hic autem Philippum tentat, temptatione pro
bationis ad bonum, quæ Dei propria est. Idq; ut 1. fi
dem & profectum ejus, ut & aliorum discipulorum, in di
vinis exploraret. 2. inopia cibariorum cunctis innote
sceret. 3. miraculum quod modò esset facturus, eò el
set illustrius. 4. probatiorem Philippum faceret. Ita
tentavit Abrahamum, Gen. 22: 1. Hiob, Hiob. 1: 12. Quæ
tentatio adeo pijs placet, ut eā se probari à Deo petant,
dicentes cum Psalmista: proba me Deus & scito cor me
um, interroga me, & cognosce semitas meas.

Ps. 139: 23.

L. C. 1. Christus internorum & viscerum nostrorum
scrutator est, ventris famelici cruciatum non ignorat,
tutò igitur coram hoc de fame & indigentia nostra con
queri possumus, habet enim nobis fidem in nostris que
rēlis, icit enim ita esse; cum nostras misérias hominibus
manifestamus, sàpè nobis fidem non habent, quod tam
misera sit nostra conditio, ideo sàpè sine auxilio dimit
tunt nos, sed Christus probè icit, ideoq; non sine auxilio
dimitit. Scit (inquit Christus) Pater vester coelestis
quod his omnibus indigetis. Matth 6.

L. C. 2. Christus non sinit se aliorum dissuasione
impediri & detrahi à bono suo proposito nos juvandi,
quamvis aliqui sint qui ejus propositum impedire velint,
facit tamen ipse quod facturus est. Si ergo ei adh a re
mus omnino impetrabimus, quod ipse velit dare, Licet
multi & magni resistant & Christo adversentur. Di
vinitus erat Josepho datum Dominium super fratres, hoc
fratres impedire lategerunt, sed frustra. Nam cùm vidis
tent

sent eum procul ad se venientem, antequam accederet ad eos, cogitaverunt illum occidere, & mutuo loquebantur: Ecce somniator venit, venite occidamus eum, & mittamus in cisternam veterem dicemusq; fera pessima devoravit eum. Postea tamen Iwasu Judæ, extrahentes eum de cisterna, quo detrusus erat, vendiderunt Mædianitis negotiatoribus, qui duxerunt eum in Ægyptum Gen. 37: 18. seqq. Quo cum fratres ejus, cogente fame, pro emendis frumentis à patre missi, venissent, à Josepho cognoscuntur, ac durius tractantur & in carcerem coniciuntur, tandemq; Simeone in vinculis relicto; dimittantur, postquam ei honorem præstitissent, quam principi terræ exhiberi oportuit. Gen. 42. Saul impedire voluit Davidis regiam potestatem & dignitatem, Sed non potuit 2. Sam. 2. Confidamus ergo Deo, & tui erimus.

II. Christi potentiam. Poten-

tia ejus hic cernitur, multiplicavit panes & pisces, ut non solum omnes hospites quotquot erant ad optatam satietatem reficerentur, Sed etiam supersunt duodecim copiæ fragmentorum. Illustrius fuit hoc exemplum & miraculum quinque quod Legitur ad Elizæo factum, cum enim venisset vir quidam de Baalsalisa, deferens Elizæo panes primitiarum, viginti panes hordeaceos, & frumentum novum in pera sua. At ille dixit: da populo, ut comedat. Responditq; ei minister ejus: Quantum est hoc ut apponam centum viris? Rursum ille ait: da populo ut comedat: Hæc enim dictum Dominus: comedent & supererit. Posuit itaq; eoram eis: Qui comederunt, & superfuit juxta verbum Domini, 2 Reg. 4: 42.

L. C. Qui Christi sunt Subditi regem habent potenterissimum, illis nunquam necessaria ad vietum de esse possunt. Potest enim ex divite culina sua dare omnia, qui ex tam parvo promptuario tantam convivarum copiam pavit. Quod aliqui aliquando fame pereunt, non sit quod Christus hoc ignoret; nec, quia non posset succurrere famelieis, Sed quia ingratiti fuerunt, ut dives epulo Luc. 16. Ideoq; tum luunt ingratitudinis suæ panam: Alij monentur non esse confidendum præsentibus bonis quasi nunquam cessarent, sed timendus Deus & panis quotidianus ab eo petendus.

III. Christi mandatum de servandis reliquijs ne perant. Colligite (inquit) quæ superfuerunt, ne quid pereat. Non ideo vult Christus reliquias suscipi deq; habendas, quia Christus non posset alias copiæ dare illis, sed vult ostendere dona sua honorari debere.

L. C. Docentur patres & matres familias omnes quibus cibus & potus concreditus est, ne bona Dei profundant inutiliter, & profusio & luxuria diligenter cavenda, minime cogitandum, dives sum, mihi non deerit alimonia, Sed quis tam dives qui pauper fieri non potuit. Solus Deus permanet Dives. Puov. 16. 21. 12. Prov. 23. 22. Jerem: 9. 23. 24.

Deus: qui in deserta regione multitudinem populi tua virtute satiasisti, in hujus quoq; seculi transcantis exercitu

terfu vietum nobis Spiritualem, ne deficiamus inpen-
de, per Dominum nostrum Jesum Christum, cui Laus
honor & gloria in secula seculorum Amen.

Benedictio & Claritas & Sapientia, & Gratiarum actio, & Honor, & Virtus,
& Fortitudo, DEO nostro, in Secula seculorum, Amen.. Apoc, 7 12:

QUÆSTIONES.

I.

Cur S. Jobannes, cui Propositum ea saltem quæ à
ceteris omessa peculiariter pœferre, juxta Eusebi-
um Lib. 3, cap. 24. Hanc historiam licet ab alijs quo-
q; Evangelistis conscriptam tamen non omitit.

Cause apparent potissimum Due:

Altera ut manifestum fieret, qua occasione Christus
divinum illum de corpore & sanguine suo sermonem in-
stituerit; Sumptu huiusmodi occasione ex miraculo mul-
tiplicationis panum. August. Lib. 4 de consen. Evan-
geliis, cap. 9. Solus volutus aethereo supereminens,
se ad illud magnum mysterium de mandatione carnis
Christi attollit &c.

Altera, quod insignis hujus miraculi circumstantiae
aliquot addenda: 1. Ut quod acciderit instantे festo
paschatis: 2. Quod Christus montem ascenderit, ibi q; se-
federit cum discipulis: 3. Quod interrogaverit Philip-
pum de ratione pascendi turbam, quæ ad ipsum conve-
nerat, & quid Philippus & Andreas responderint. 4.
Quod panes ibi quinq; fuerint hordeacei, allati per pue-
rum quendam istic præsentem. Vide Ambrosium in
6. Luc, 5. Quod homines viso tanto miraculo, regiam
Christi obtulerint dignitatem, quam tamen fuga volun-
taria evitari.

2. quæst.

2. Quæſ. An inter multiplicationem panum &
Sacramentum Eucharistiae proportio recte statuatur.

Sic pontificij statuunt: Quod utrobiq; Christus uſus Similibus ceremonijs, sumendo panes in manus, benedicendo, frangendo & dando discipulis. 2. Utrumq; miraculum factum circa palcha. 3, Ibi corporalis, hic spiritualis refectio; 4. Illic superfluit: Et hic cibus non absumitur: 5. Ibi panum multiplicatio: hic quædam corporis secundum esse Sacramentale. 6. illic Regem agnoscunt: Ethic fideles: 7. Illa multiplicatio rationi humanae incomprehensibilis: Hic transubstantiatio panis in corpus Christi omnem exuperat intelligentiam. Sed fictitia ista Analogia, est contraria fidei. Quippe S. Scriptura nusquam docet panem mutari in corpus Christi

